

hrvatski narod z ogorčenjem zavrgel kot svojega voditelja. Slovenski narod stoji celokupen za avtonomijskim praporjem. Hrvatski narod zopet zbira svoje vrste okoli te zastave. V tem znamenju je zmaga!

Veliko zborovanje ŽUPANSKE ZVEZE

bo na praznik Sv. Treh Kraljev, dne 6. jan. 1926, ob 10. uri dopoldne v Mariboru v dvorani Zadruga gospodarske banke in v nedeljo, dne 10. januarja 1926, ob 9. uri dopoldne v Celju v Narodnem domu.

SPORED:

1. Socialne in kulturne naloge občine. Dr. Korošec
2. Avtonomija občine. Dr. Leskovar.
3. Županska zveza in nje organizacija. Kranjc.
4. Volitev odbora Županske zveze.
5. Slučajnosti.

Župani in občinski odborniki SLS! Udeležite se tega velevažnega stanovskega zborovanja prav gotovo!

Tedenske novice.

Shodi Slovenske ljudske stranke v mariborsko-lenartškem okraju se vršijo po sledečem redu: V četrtek, dne 7. januarja 1926, okrajni zbor delegatov (zaupnikov) ob 10. uri v št. Lenartu pri Arnušu. V nedeljo, dne 3. januarja, ob 8. uri dopoldne v Svečini. V petek, dne 8. januarja, ob 9. uri predpoldne pri Sv. Rupertu v Slov. gor. V petek, dne 8. januarja ob 3. uri popoldne v Brenčevcih. V soboto, dne 9. januarja, ob 9. uri dopoldne o Spodnjih Zerjavcih. V nedeljo, dne 10. januarja, ob 8. uri predpoldne pri Sv. Benediktu v Slov. gor. V nedeljo, dne 10. januarja ob 11. uri predpoldne pri Sv. Anji v Slov. gor. V nedeljo, dne 17. januarja, ob 10. uri dopoldne v Spodnji Sv. Kungoti.

V St. Ilju v Slov. gor. je imel poslanec Franjo Žebot na Stefanovo dobroobiskano zborovanje. Naša stara trdnjava dobro drži. Ni nas mogel preomotiti oni, ki je pridigoval, da naj namesto vinske trte sadimo črešnje; tudi »repa«, katero so sadili ob volitvah radičevci, ni pogrnala nobenih korenin. Ljudstvo proklinja radičevce, kateri sedijo v vladi in glasujejo za davke. Mladi možki pa posebno zamerijo radičevcem, ko so v Beogradu govorili in predlagali, da naj bi možki bili celo življenje pod vojaško dolžnostjo. Vsi pravijo: Kje pa je zdaj tista Radičeva republika? In na shodu smo marsikaj zvedeli, kar nam je bilo dozdaj nejasno. Zakaj vlečeta Pašič in Radič sedaj skupaj, tudi vemo. A mi se v ta jarm ne damo vpreči!

Veselo poročilo iz Rač. Naša vas je ena največjih na Stejerskem. K nam prihajajo iz Maribora večkrat rdečkarji, a zadnji čas tudi taki, ki so plačani bodisi od velesrbske radikalne, samostojno-demokratske ali pa žalostne Radičeve stranke. Ali mi Račanci smo tiči! Mi imamo svoje mube. Z nobenimi od teh ne gremo. Po ogromni večini smo v naši in v sosednjih vaseh pristaši Slovenske ljudske stranke. Seveda nekaj kostrunov mora biti povsod. Ali pri nas je takih, ki bi trdili, da je bela barva črna, ali da je

vrena miš, prav malo. Naš g. župan in g. Sernko nas vodita in skoro vsi smo pristaši Slovenske ljudske stranke. Sedaj agitiramo od hiše do hiše za »Slovenskega Gospodarja«. — G. urednik, ko bi bili Vi videli, kak lep shod smo imeli v pondeljek, dne 21. t. m., pri našem Brglezu. Pod predsedstvom g. Sernka smo se zbrali, da poslušamo naš poslanca gg. Žebota in Faleža. Odkrito povedano: tako zanimivo je bilo, da bi ju bili poslušali še nekaj ur. Sedaj vsaj vemo, kak tič je Radič. Pri nas že ne bode cvetela pšenica zanj. Mi tu na Dravskem polju smo prefrigani, da bi nasedli na njegove limanice. Našim poslanecem smo se zahvalili za res zanimiva poročila. Edini radičevci pa ni imel sreče. Njegovi »okrogli plohi« so mu splavali po vodi. Brez plena se je žalosten vračal okoli pol noči domov. Mi Račani pa ostanemo, kakor smo bili: Enega srca, ene misli!

Slovensko žensko društvo v Mariboru, ki pomaga Zgodovinskemu društvu zbirati starine, se zelo zanima tudi za stare peče, ki so je pred kakimi 60 leti še nosile ženske. Gre se tukaj za vzorce, ki so vsiti v peče in prastari, ker so se posnemali od roda do roda, in narodno pristni. Slovensko žensko društvo hoče poskrbeti, da bi ta narodna umetnina ostala ohranjena. Prerisalo bo vzorce na papir; vrhitega še bo iz posameznih delcev sestavilo nove vzorce, vse skupaj pa izdalo, da bo imelo naše žensstvo, ki se havi z ročnim delom, za to-le pristne narodne predloge. Zato naj pač vsak, ki hrani staro pečo, jo ponudi Slovenskemu ženskemu društvu v Mariboru.

Umrla je v Mariboru, previdena s sv. zakramenti za umirajoče, Roza Lajh, mati okrajnega cestnega mojstra g. Franca Lajh. Preselila se je z možem od Male Nedelje v Maribor, kjer je podlegla srčni bolezni. Pogreb je bil dne 19. t. m. ob pol petih popoldne na mestno pokopališče na Pobrežju. Udeležila se ga je Krščanska ženska zveza z zastavo. Za krsto so žalovali mož, sin in sinaha. Pri odprtem grobu se je poslovil od pokojne vlč. g. stolni vikar z govorom: »Dobro in sveto je, za mrtve moliti.« Pokojna je bila tretjerednica in članica Krščanske ženske zveze. Bodi ji lahka zemlja in večna luč naj ji svetli!

Usmiljenim srcem! Otroci brez staršev, pol leta star, ženskega spola, se priporočajo dobrotljivim srcem! Kdor bi se ga hotel usmiliti, naj se oglasi v župnijskem uradu v St. Janžu na Dravskem polju, pošta Ptuj.

Razno iz Gornje Radgone. V pondeljek, dne 21. t. m., smo v veličastnem spredu v spremstvu osmih duhovnikov položili k večnemu počitku župnikovo gospodinjico gđ. Ano Lešnik. Pokojna je bila v svoji službi izredno skrbna in zvesta. Stregla je že župniku Straklu, pozneje pa nad 20 let župniku Kocbeku. Zivo vero, s katero je v mladih letih kot cerkvena pevka pevovala v čast božjo, je ohranila celo življenje. Prav iz te vere je črpala tudi občudovanja vredno udanost, s katero je prenašala hudo enoletno trpljenje v bolniški postelji. Bodi Vsemogočni njen dobrotljivi Plačnik! — Tukajšnja Dekliška zveza vprizori na Kraljevo popoldne po večernicah, v posojilnični dvorani štridejansko igro »Junaške Blejke.« Vabimo k obilni udeležbi!

Cerkvena slovesnost v Čadramu. Dne 20. t. m. smo sklenili z veliko slovesnostjo sv. misijon, prvega po 46 letih. Vodili so ga preč. gg. oo. jezuiti iz Ljubljane ob prav veliki udeležbi vernikov. Višek sv. misijona je bila v četrtek zvečer procesija z najsvetejšim po krasno razsvetljeni Oplotnici, pri kateri so nosili verniki goreče sveče.

Požar v Mašpergu. V soboto zvečer okoli 9. ure je začelo goret gospodarsko poslopje mladega posestnika g.

Vincenca Turkuža v Mašpergu. Ker so poslopja tikoma se je čuditi pri tolikem vetru, da se ni ogenj razširil še na druga poslopja. Zahvaliti se je domačemu ljudstvu, ki je od vseh strani prihitelo in požarni hrambi, ki je iz skoraj eno uro oddaljenega Sv. Lovrenca na Dravskem polju še precej hitro bila na kraju nesreče. Zgorela mu je vsa krma, vsakovrstni stroji, koleseji in drugih reči. Zavaroven je baje še bolj po starih cenah. Bog mu pomagaj in dobri ljudje!

Smrt blage žene pri Sv. Rupertu nad Laškim. Pri nas je dne 8. t. m. umrla v 61. letu svoje starosti daleč naokoli znana žena Franciška Maček in mati sedmerih otrok, od katerih še trije živijo: dva sina na Njivcih in hčerka, omožena v Galiciji pri Zalcu. Naj v miru počiva!

Novice iz St. Jurija ob južni žel. Na občnem zboru tukajšnje Kmetijske podružnice v nedeljo, dne 13. t. m., so bili izvoljeni kot delegati za glavni občni zbor vsi trije odlični pristaši naše stranke in sicer res tudi pravi kmetje. Ko bi vse podružnice jednako storile, bi se razmere pri Kmetijski družbi kmalu spremenile in kmetje bi lahko bolj gotovo pričakovali od nje istih ugodnosti, ki bi morale biti. — Započeto delo z nabiranjem za veliki zvon je zopet začel nadaljevati naš vrli č. g. kaplan Bezjak, ki hodi sedaj po fari od hiše do hiše. Nabranega je že lepa svota okrog 30.000 dinarjev. Upamo, da se bo v prihodnjem letu izpolnila vroča želja vseh faranov, da bo o Veliki noči že farne cerkve veliki zvon vabil ljudi k vstajenju. — Preteklo nedeljo se je tudi pri nas več ljudi ponesrečilo na ledeni cesti.

Kaj nam poročajo iz Smartna v Rožni dolini? Ker se krog in krog nas z novimi zvonovi trijančijo, sestavil se je tudi pri nas odbor, ki dela z največjo gorečnostjo. V spomladi moramo imeti nove zvonove, ta klic podžiga darovalce in nabiralec. Bag daj svoj blagoslov! — Ko ob koncu leta mislimo na one, ki jih je Vsemogočni poklical v večnost, čutimo pač najbolj izgubo »Zošmetove mamice«, ki je bila prejšnji mesec pokopana s tukaj redko slovesnostjo. Prihitel je iz Celja g. Bervar s svojimi učenci, ki so pred hišo in na pokopališču zapeli dve lepi nagrobnici. Domači gospod župnik pa je izredno veliki množici slikal ob odprti jami prelepi zglede rajne, ene najboljših naših žen in mater, ki je svojo ginljivo pobožnostjo in vestnostjo tako zvesto služila Bogu, s svojo radodarnostjo in postrežljivostjo pa tudi ljudem. Obilne solze ob grobu so pričale, da se vsi, zlasti še reveži zavedajo, kaj jim je bila umrla. — Vsaka poštna hiša bo v novem letu naročila »Slov. Gospodarja« in »Glasnik presv. Srca Jezusovega«, take smo sklenili na več sestankih.

Smrtna kosa. Pri Sv. Urbanu v Slov. gor. je bila težko prizadeta rodbina Kramberger v Skrinjarjih. Dne 16. t. m. je izgubila moža, očeta in dedeka. Po sedemtedenski mučni bolezni je dvakrat previden s sv. zakramenti mimo v Gospodu zaspal 82letni Kramberger. Pokojni je bil marljiv in skrben gospodar, vzgleden mož, dober oče, priljubljen pri rodbini, sosedih in znancih, ki so mu v velikem številu izkazali zadnji pozdrav s spremstvom na pokopališče. Bil je vedno vzgleden pristaš SLS ter zvest naročnik našega lista. Svetila blagemu možu nebeška luč!

Poročilo od Sv. Marjete pri Rimskih toplicah. Da politično nasilje kaj prida ne prinese, o tem smo se lahko prepričali Smarjetčani letošnje leto. V mislih imamo tukaj naše samostojne demokrate. Dne 1. februarja so demokrate, okrog 15 po številu, onemogočili našemu kandidatu dr. Gosarju shod, katerega se je hotelo udeležiti okrog 150 mož-volilcev. Posledica tega je bila, da so demo-

LISTEK.

Džungla.

Roman iz afriških pragozdov.

Angleški spisal E. R. Burroughs. — Prevedel Paulus.

11

»Nikdar se ne bova več srečala v življenju —. Ni nama bilo usojeno —!« je vzdihnila, skrila navesek v nedrije in počasi vstala.

Pa glasno je kriknila, kolena so se ji zašibila, vsa kri ji je planila k srcu in v nemem strahu in iznenađenju se je sesedla nazaj na klop.

Na stezi, komaj par korakov od nje, je nekdo stal —.

Visok človek, vitke postave, širokih pleč in čudno zarjavelega obraza —.

O —, in ta obraz —!

VI.

Trzan, Ine in Canler.

»Ine —!«

Vsa se je tresla.

Z velikimi, plašnimi, začudenimi očmi je gledala zagoreli obraz.

Kako dolgo je že stal tukaj pred njo in jo opazoval —? In kako je prišel sem —? On —!

Pozna jo —!

Pa saj ni mogoče —!

Preveč se je zagledala v pobledeleliko, ki mu je tako zelo podobna —! Sedaj pa jo motijo oči —!

Sanja —!

Saj ni mogoče —!

Toda pozna jo —! Po imenu celo —!

Nehote so se ji izvile besede:

»Ti si —? Vi ste —?«

»Da, jaz sem!« je odgovoril francoski. »Tisti, ki vam je dal zlati navesek —.«

Stopil je bliže.

»Dovolite, da govorim francoski! Francosčino sem se najprvo učil. Sedaj se učim angleški. Pa še ne znam dobro.«

Njen strah se je umaknil neznanemu čudenju. Srce ji je burno bilo. Lica so ji gorela. Čutila jih je in v ljubki zadregi je iskala vsakdanjih besed, da bi mu skrila svoja burna čuvstva.

»Ampak — kako je mogoče?«

Prijeten smehljal se je razgrnil po njegovem možko lepem obrazu. Njegove oči so iskale Inine oči in pripovedovale o ljubezni in sreči, njegova usta pa so govorila vsakdanje vljudne besede.

»Čudite se, gospodična, kajne, da vidite pred seboj mesto divjega, mutastega gozdnega divjaka — pa vljudnega pohlevnega gospoda, oblečenega po najnovejšem pariškem kroju in ki povrh govori celo francoski in razume angleški —! Pa to je dolga povest, ki vam jo bom pozneje pripovedoval —.

»Neverjetno —!« se je resnično čudila. Oči se ji kar odmaknile niso od njegove vitke, krepke postave, zaman je umikala pogled.

Strah jo je popolnoma minil. Tako mirna je bila, tako prijetno zadovoljstvo jo je objelo, srečna je bila.

Pa tudi brezmejna radovednost se ji je oglasila.

»Ampak — kako ste me našli? Tule v skritem gozdu —! Kako ste prišli semkaj iz — iz Afrike?«

»Saj ste mi napisali svoj naslov! Ne veste več —? V pismu na gospoda Arnota!«

Zivo je zardela. Vsa v zadregi je hitela:

»Ubogi gospod Arnot! Ali še živi?«

»Seveda!«

»Pa zakaj se nista vrnila tistikrat?«

»Ves je bil ranjen. Dober teden se je zdravil v džungli.«

»Ah —! Saj sem pravila kapitanu, naj še počaka z odhodom, gotovo da se je Arnotu kaj pripetilo!«

In prišli ste h koči, pa je bilo prepozno —! Praviti so, da ste šli k črncem, da ste njihovega rodu —!«

Nasmejaj se je.

»In vi ste jim verjeli —?«

»Oh ne, gospod —, gospod —? Kako vas naj imenujem —?«

»Trzan —.«

»Trzan —?« je vzkliknila. »Trzan —! Torej ste ona in ista oseba z lastnikom koč —! O, mislila sem si tako!«

Torej ste vendar že tistikrat znali angleški —! Listič in vratih je bil vsaj angleški pisan. Kako pa da sedaj —?«

Spet se je smejal.

Tudi to je dolga povest! Dejstvo je, da sem tistikrat znal samo pisati po angleško, govoriti pa ne. Šele Arnot me je učil govoriti. Pomotoma pa najprvo po francosko.«

Umolknila sta za trenutek.

Ine je po strani gledala Trzana.

Kolika izprememba, pa v tako kratkem času! In vendar, — vključ vseh veliki izpremembi še vedno isti dobrasrčni, plemeniti obraz, iste rjave, velike, poštene oči kakor nekdanj v daljni džungli —! In niti pariška modna obleka ni mogla zatajiti izredno krepke rasti, mogočnih mišic in silnih moči —!

»Škoda lepega mladega junaka!« si je mislila, pa pravzaprav sama ni vedela, zakaj bi ga naj škoda bilo —.